

Čez trenutek se je oglasil tam gori Andrejec. Ciril je gnal kože kvišku in je prisedel gori k Andrejcu.

„Lepo znaš peti, Andrejec,“ je govoril Ciril. „In lepo se sliši tjadoli.“ „Saj znaš ti še lepše,“ je odgovarjal Andrejec. „Pa dajva skupaj.“

In oglasila se je vesela pesem obeh dečkov. Prijetno se je razlegala v dolino in se je razgubljala v širnem gozdu. Odpevali so jima ptiči, samevajoči po zelenih vejah, in vse krasno pomladno jutro je bilo polno veselih glasov.

Andrejcu je obraz kar žarel od radosti. Odpustili so mu doma vse, in konec je bilo pokore. Ničveč ga ni težil greh; čutil se je prostega in brezskrbnega. Šel je in je poiskal Cirila in je postal njegov prijatelj. Prepevala sta, in radost je hodila z njima. Sami veseli, solnčni dnevi so se smejali Andrejcu, ko je prišel iz tistih mračnih in temnih dni . . .

Jožef Vandot.

V POLETJU.

V hladni senci.

Kako to dobro de
tu v hladni, temni senci,
kjer se razpletajo
nad nami bujni venci!

Ljubko nam žvrgolé
na vejah čile ptice;
prijeten vonj puhte
nam pisane cvetice.

Tu človek oživi,
tu diha se svobodno.
Oko se razjasni,
ko zre čez polje rodno.

In misel jasna nam
se vedno večča, večča
in ustna šepeta:
oj, tu je prava sveča!

Mokriški.

Vse dehti . . .

Vse dihti po plodnem polju,
vse je v cvetu zdaj.
kot da je na vsako njiivo
dahnil zlati maj

Lipa spet cvetè pred hišo
in dehti, dehti,
roj čebelic pa nabira
iz cvetov strdí.

Na nožicah vsaka nosi
v panju jo skrbno,
dedek v senci pa smehlja se:
„Kronic da mi sto!“

Sokolov.

Na ljubljanskem polju.

Na ljubljanskem polju
pojejo škrjančki,
ali niso moji znančki
kakor tam doma.

Na ljubljanskem polju
raste žito zrelo,
toda ne tako veselo
kakor tam doma.

Čez ljubljansko polje
mlada gre žanjica,
pa ji niso jasna lica
kot pri nas doma.

Po ljubljanskem polju
se sprehajam resen —
a doma sem vselej pesen
peval čez poljé.

Bogumil Gorenjko.